

וגרה דולה עם מיילדת

מכתבה של הדולה גילה רונאל

אחיותינו המיילדות

קראתי ולא בחדווה את מכתב ועד ארגון המיילדות. לא בחדווה מאחר ומצאתי שם דברים שאינם עולים בקנה אחד עם צעידה משותפת קדימה לקראת קידום נושא הלידה. חיפשתי ולא מצאתי ניסיון לשילוב הכוחות החיוביים הפועלים לקידום נושא הלידה וזכויות היולדת.

איך זה התחיל? הייתי שם בהתחלה. אני דולה מזה חמש עשרה שנים. לפני שהכירו את השם והקורסים שלי היו השניים אחרי הקורס במשגב לדרך, אבל הראשונים להכניס רפואה משלימה לחדרי הלידה בארץ. אני יודעת איך זה התחיל, אני זוכרת את הטקסטים הראשונים על "למה לא צריך דולות" אני שמעתי את הטקסטים הראשונים על כך שהמיילדת היא זו שצריכה לתת טיפול ליולדת וכל זה בימים בהם מיילדת ותהיה טובה ונחמדה ככל שתהיה לא נגעה באישה במגע טיפולי של עיסוי או עבדה איתה על תנחות ותנוחה. אח"כ יחד עם מיכל בונשטיין ויהודית שריג (זכרה לברכה) נסענו בין חדרי לידה ולימדנו מיילדות. מיכל פתחה את הקורס למיילדות טבעית שהיינו שותפות לו והעשרנו יחד עשרות מיילדות עם הידע שצברנו בתחום הליווי והתמיכה ביולדת. לא צריך ללמד או לשכנע אותי בכך שהמיילדות רוצות וצריכות להיות חזקות, מועצמות ושמעמדן יהיה ברור חזק ויציב. אחיותי המיילדות, עשיתי את זה במשך שנים. הייתי שם לפני שחלק גדול מהמיילדות חשבו או רצו להיות "מיילדות משופרות" ושכולם יכירו בכך.

הייתי שותפה להפיכתן של מיילדות רבות למיילדות שלראשונה גילו את אמנות המגע ביולדת, שלראשונה העמידו יולדת בצירים על שש, על כדור. רציתי אז כהיום שתהיו מה שאני חושבת שאתן צריכות להיות, מה שחלק מכן רוצה להיות, מיילדות מטפלות, מיילדות שלא רק בודקות ומוציאות לאוויר העולם תינוקות, אלא עוברות יחד עם האם, אב והתינוק את המסע החשוב הזה. רציתי בכך יותר מחלק מכן שעד היום, למרות השינוי העצום, לא ממש חושבות שזה תפקידן. כשהקמנו את "נשים קוראות ללדת" חרטנו על דיגלנו לנסות להפוך את המיילדות בישראל למיילדות אישיות – מיילדת ליולדת!, ניסינו להיאבק בכך למרות שחלקנו הגדול היו דולות, מדריכות הכנה ללידה, לא מיילדות.

אני קוראת את מכתב המיילדות אודות הרצון להתעצם ולהתחזק. כולם מדברים היום על העצמה. קורסים רבים נפתחים, אנשים הולכים למאמנים אישיים כי להתחזק ולהתעצם. אל למי שמעוניין בהעצמה אמיתי לשכוח דברים מהותיים: מי שינסה להעצים עצמו על חשבון הקטנת מעמדו של חברו משול למי שבונה בית על כלונסאות קנה-רצוף וסופו שהניסיונות בדבר חיזוק והעצמה יהיו מהפה אל החוץ ושהדיבורים "ישארו דיבורים בעלמא. וכמו כן, שצריך להיזהר שהתנועה לחיזוק והעצמה במקרה הזה לא יהוו מיסוך למאבק כוחות על טריטוריה. להיות מועצמת כמיילדת בעיני זה להיות מסוגלת לספק ליולדת את צרכיה האמיתיים בלידה, להיות בעלת יכולת הכלה, בעלת ידע אינטרדיסציפלינרי ויכולת להביא ידע זה לידי ביטוי.

ויש לי חדשות, הדולות אינן רואות במיילדות אויב, צר לי שחלק מהמיילדות רואות בנו אויב. זכורה לי שיחה על אחת מחברותי המיילדות, פעילה חשובה בתנועה לחיזוק והעצמה, **מיילדת שמילותיה כמעשיה והיא מספקת ליולדות את הטיפול המלא אותו הן צריכות**, אותה מיילדת טענה בתוקף שדולה לוקחת ממנה את היכולת להיות הדמות המשמעותית בלידה. למרות שחלקתי אז ואני חולקת גם היום על דבריה מאחר ואני רואה בלידות עד כמה משמעותית דמות המיילדת לטוב ולרע, שאלתי את חברתי **מי היא הדמות המרכזית בלידה? כמוכן שהתשובה הייתה "היולדת"!** "אם כן שאלתי אותה, מדוע היולדת לא אמורה לקבוע מי ילווה אותה?", לאחר דברים שנמשכו שעה ארוכה הסכימה איתי חברתי כי מדובר במאבק הנובע מאגו שאין לו מקום בחדר לידה!

מיילדות רבות בארץ עובדות בהרמוניה מלאה עם דולות. קולן משום מה לא נשמע. אני שומעת בעצמי ודולות אחרות מספרות לי על הביקורת מצד אותן מיילדות שנשמעת על ה"עליהם" בעינין הדולות. מניסיון לא מועט, אני שמחה לומר לכן שכאשר מיילדת ודולה עובדות בהרמוניה, כשכל אחת מביאה איתה את הניסיון והידע והאהבה ליולדת ולמקצוע, כולם יוצאים נשכרים. ואישים במשפט שגור, אם כי אני מקווה לא שחוק, שלי: "לעולם אין יותר מדי ידיים בלידה", גם לא לבבות שרוצים בטובת היולדת.

כולי תקווה שעידן חדש יסתמן **"וגרה דולה עם מיילדת"**. בואו משלב ידיים, כוחות ולבבות. יחד נשיג את המטרות שאני מאמינה שהן משותפות לכולנו – טובת היולדת, טובת המשפחה, טובת הנשים והחברה כולה.

גילה רונאל